

Nimicirea casei lui Ahab de către Iehu. Domnia lui Iehu.

- 9:1-10:35 -

Domnul îl menționase pe Iehu ca agent al judecății încă din 1 Împ.19, când i s-a descoperit lui Ilie la Horeb. Domnul deci avea în plan să opereze cu doi agenți ai judecății. Primul era din afara lui Israel. Hazael, Sirianul. Dar al doilea era din mijlocul lui Israel, Iehu, fiul lui Nimși. De ce deci este chemat pe scenă și un agent al judecății din mijlocul lui Israel? Judecata care vine din afară este doar o împlinire a judecății, dar judecata care vine din interior, este și o curățire, care poate amâna pedeapsa, și deschide o nouă epocă a harului. Iehu, este chemat să fie un agent al curățirii din interior pentru a mai oferi har lui Israel. El este uns nu doar ca agent al curățirii, dar și ca nou împărat peste Israel. Hazael este doar anunțat de Elisei că va fi împărat peste Siria. Iehu, în schimb este uns cu undelemn ca împărat al lui Israel iar mesajul solemn din partea Domnului este:

- Te ung împărat al lui Israel, poporul **Domnului....**(9:6b).

Domnul îl mai consideră pe Israel poporul Său. Legământul încă nu este rupt, Israel nu este încă lepădat.

Subliniez din nou că ungerea lui Iehu este mediată de Elisei. Cel care mijlocise pentru casa lui Ahab, este cel prin care este chemat în scenă nimicitorul acestei case regale. Respingerea vasului harului, determină preschimbarea acestuia într-un vas al mâniei. Harul nu anulează dreptatea și nici nu se află în contradicție cu ea. Harul și dreptatea sunt ca doi frați care merg de mână. Ele izvorăsc din inima aceluiaș unic Dumnezeu al harului și al dreptății. Iehu, când este uns ca împărat, primește poruncă directă de la Domnul să nimicească toată casa lui Ahab și să răzbune astfel vărsarea sângelui proorocilor și slujitorilor săi. Sosise ceasul judecății. Și cum am comentat deja, judecata avea în vedere în primul rând casa lui Ahab.

Domnul este Cel care înalță și coboară. Iehu era una din căpeteniile lui Israel. Iată că celelalte căpetenii l-au considerat inițial nebun pe acel prooroc trimis de Elisei. Dar când au aflat mesajul acestuia, nu l-au mai considerat așa, ci l-au recunoscut imediat pe Iehu ca nou împărat. Iehu își intră în rol și împlinește judecata lui Dumnezeu asupra casei lui Ahab. Primii care sunt nimiciți sunt Ioram, fiul lui Ahab, și Izabela soția lui Ahab. Ioram îi iese în întâmpinare lui Iehu, și cei doi se întâlnesc EXACT în ogorul lui Nabot din Izreel. Și aici este nimicit Ioram. Domnul nu a intervenit când Nabot a fost ucis, dar nu înseamnă că a închis ochii sau a trecut cu vederea. Sângele lui Nabot încă striga către răzbunare și dreptate, la fel cum a strigat și sângele lui Abel. Și judecata are loc. Harul doar amână pedeapsa în nădejdea pocăinței. Dar dacă pocăința nu apare, judecata vine, și vine cu mânie mare. Domnul răzbună pe Nabot. O face mai târziu e adevărat, dar nu uită să o înfăptuiască. Acest **mai târziu** este explicat de bunătatea Celui care nu

vrea moartea păcătosului, și a Celui care știe că pedeapsa este eternă. Din perspectiva noastră limitată, ni se pare că Domnul tolerează nedreptatea de pe pământ. Din perspectiva Celui care vede iadul etern deja arzând și care vede comorile de mânie strânse pentru ziua judecății în dreptul fiecărui nelegiuit, nedreptatea nu este niciodată tolerată. Iată ce ne spune Pavel:

1. Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.
2. Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri este potrivită cu adevărul.
3. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?
4. Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?
5. Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu,
6. care va răsplăti fiecăruia după faptele lui.

(Romani 2:1-6)

Dacă privim doar în universul vizibil, foarte lesne îl putem acuza pe Dumnezeu de nedreptate, dar dacă privim și spre universul nevăzut și vedem comorile de mânie adunate în dreptul fiecărui nelegiuit pentru fiecare faptă a sa, acuzația de nedreptate împotriva lui Dumnezeu devine absurdă, un total non-sens. Eroarea fundamentală a omului în încercarea sa de a-L înțelege pe Dumnezeu este că el vrea să îl îngheisuipe pe Dumnezeu cel infinit în orizontul său îngust. Dar Domnul ne propune o altă cale: să ne lărgim perspectiva și să explorăm orizontul Său etern. Noi tindem să uităm nedreptățile din trecut. Dar Domnul nu le uită. Ele stau înaintea lui. Timpul diminuează din mânia omului, dar nu și din mânia divină. Noi am uitat repede de Nabot, dar pentru Domnul, era ca și cum acesta fusese ucis doar cu o zi înainte. Pasajul subliniază cum se împlinesc în amănunt și toate cuvintele judecății rostite de Domnul împotriva casei lui Ahab. Domnul este Dumnezeu și este dincolo de timp. Noi însă suntem închiși în timp și spațiu, în robia vizibilului. Și de aici vine dificultatea noastră. Totuși, prin credință ne putem ancora în realitățile nevăzute și ne putem mări perspectiva. Viața pe pământ nu este atât de grea dacă avem vii și iminente înaintea noastră realitățile eterne ale pedepsirii celor nelegiuiți și răsplătirii celor neprihăniți.

Iehu își aduce în mod constant aminte de cuvintele rostite de Domnul prin Ilie împotriva casei lui Ahab și pare preocupat de împlinirea acestora. Nu știu însă cum să comentez decizia sa

de a-l omorî și pe Ahazia, împăratul lui Iuda. Oare decizia a fost din pricina unui imbold de moment, sau justificată de faptul că Ahazia avea legături strânse cu casa lui Ahab? Versteul 9:7 ar sprijini a doua variantă, căci Domnul sortește nimicirii toată casa lui Ahab și ***oricine ține de Ahab***. Este posibil ca Ahazia să fie nimicită de Iehu din pricina faptului că acesta avea legături de sânge cu casa lui Ahab: Atalia, sora lui Ahab, era mama lui Ahazia.

Judecata este publică pentru ca tot poporul să vadă împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu rostite prin Ilie. Judecarea casei lui Ahab este o anticipare a judecării întregului popor. La fel cum judecata prevestită asupra casei lui Ahab s-a împlinit întocmai, la fel va fi și cu judecata prevestită asupra întregului popor. Iehu este un adevărat călău. El nu ezită nici o clipă în împlinirea judecății. Nu arată strop de milă sau de îndurare. Nu știm exact cât este motivat de ideea împlinirii judecății divine sau de ideea consolidării propriei puteri în Israel, dar vedem cu claritate cum judecata se împlinește fără milă prin acest călău chemat în scena istoriei chiar de Elisei. Iehu are un monet de ezitare după omorârea Izabelei. Deși recunoaște că este blestemată se gândește să o îngroape. Dar chiar dacă Iehu nu este atent să împlinească porunca întocmai, profeția Domnului se împlinește singură. Câinii deșă o sfâșiaseră pe Izabela, și atunci Iehu își aminte de prevestirea făcută de Ilie. Laitmotivul capitolelor 9 și 10 este reprezentat de împlinirea cuvintelor Domnului rostite prin Ilie față de casa lui Ahab. După călcarea harului eliseic, judecata se împlinește cu furie maximă. Nici măcar neatentia călăului nu poate opri împlinirea cuvintelor Judecății: hoitul Izabelei ajunge ca un gunoi și Iehu nu o mai poate îngropa. Capitolele 9-10 ne prezintă revărsarea judecății asupra casei lui Ahab. Ele sunt străbătute de trei teme majore:

- Împlinirea întocmai a Cuvântului Domnului care prevestea judecata prin Ilie asupra casei lui Ahab.
- Lipsa oricărui strop de milă, de îndurare sau ezitare din partea călăului Iehu.
- Nimeni nu scapă dinaintea judecății: nici măcar un om din casa lui Ahab nu se poate ascunde de revărsarea judecății. Nu este îndurare nici pentru femei, nici pentru copii, nici pentru bătrâni. Călăul nu face nici un compromis atunci când aduce judecata.

Cele două capitole surprind tablouri înfiorătoare. Judecata este descrisă în amănunt. Autorul nu se ferește să ne relateze grozăvia judecății. El vrea să ne înfățișeze judecata în toată grozăvia ei. Judecata are mai multe etape. Fiecare etapă reliefează ceva specific despre judecata divină.

1) *Ungerea călăului*

- Călăul Iehu este uns la cuvântul lui Elisei. Cel ce mijlocise pentru casa lui Ahab, este cel care cheamă judecata peste casa lui Ahab. Călcarea harului eliseic nu poate avea loc la nesfârșit. Călcarea harului este urmată de revărsarea judecății. Pe cât de mare este harul călcat în picioare, pe atât de mare este judecata ce vine după.
- Călăul este un vas pregătit de Domnul. El intră în scenă într-o clipă. El este înălțat pe scena istoriei într-un singur minut. Dumnezeu nu se trudește pentru a aduce judecata. El doar dă ordinul ceresc, și judecata intră în scenă cu maximă repeziciune și în toată grăzăvia ei.

2) *Nimicirea lui Ioram și a lui Iehu*

- Judecata începe cu împăratul. Funcția acestuia nu îi poate veni în ajutor. Funcția acestuia dimpotrivă îl face să fie primul care cade sub pedeapsa judecății.
- Nici statutul de împărat al lui Iuda, și fiu al lui David nu trezesc un strop de milă înaintea judecății. Oricine ține de casa lui Ahab, chiar împăratul lui Iuda, trebuie nimicit.
- Împăratul cade în ogorul lui Nabot. Domnul răzbună sângele lui Nabot. Revărsarea harului nu diminuează judecata, și trecerea timpului nu o fac mai puțin aspră. Mânia Domnului e la fel de aprinsă ca în ziua în care a fost ucis Nabot. Domnul îl răzbună pe Nabot.

3) *Nimicirea Izabelei*

- În ziua judecății nici farmecele Izabelei și nici seducția exercitată de femeie nu au nici un impact. Călăul Iehu nu are nici o ezitare. El cere ca Izabela să fie aruncată de la etaj și apoi o calcă în picioare cu al său cal.
- Iehu, are un moment de neatenție când e vorba de trupul mort al Izabelei. El cere ca să fie înmormântat *căci este fată de împărat*. Cuvântul Domnului însă prevestea că Izabela nu va fi înmormântată. Dar chiar dacă Iehu neglijează acest aspect, Cuvântului Domnului tot se împlinește: Izabela este sfâșiată de câini și trimișii lui Iehu își dau seama că practic nu au ce înmormânta. Iehu își aduce aminte că așa prevestise Cuvântul Domnului. Deci, chiar dacă agentul judecății are un moment de ezitare totuși, judecata tot se împlinește EXACT cum fusese anunțată prin Cuvântul Domnului. Autorul evidențiază mâna Domnului la lucru pentru

împlinirea judecății asupra casei lui Ahab. Mâna Domnului lucrează prin Iehu, dar lucrează și fără Iehu. Sosise ceasul judecății. Judecata se împlinește oricum, chiar independent de alegerile agentului judecății! Domnul Însuși veghea la împlinirea judecății sale asupra casei lui Ahab.

- După ce judecata se revarsă asupra împăratului, ea nimicește pe femeia (soție și mamă) care influențase în mod negativ pe împărații lui Israel.

4) *Nimicirea celor 70 de fii ai lui Ahab*

- Iehu se pregătește de război, și de la Izreel trimite vorbă la Samaria îngrijitorilor casei împăratului ca să îi cheme la luptă. Dar surpriză: aceștia, deși aveau cai și cară, o cetate întărită și arme, nu vor să facă război, ci sunt dispuși să îi omoare pe toți fiii lui Ahab.
- Cei 70 de fii ai lui ahab sunt decapitați imediat, fără nici o luptă, fără nici un război, fără să mai cadă și alți oameni din Israel. Ei mor chiar mai repede decât se aștepta Iehu. Domnul era cel care îi dădea în mâna lui Iehu. Domnul lupta împotriva casei lui Ahab și el a înmuiat inima mai marilor casei lui Ahab. Deși erau protejați de o cetate și armată puternică, doar 2 scrsisori trimise de Iehu au fost de ajuns pentru ca ei să fie nimiciți. Când Domnul luptă împotriva ta, cine îți mai poate veni în ajutor?
- Iehu înțelege că Domnul este Cel care împlinește Cuvântul Său. Capetele fiilor lui Ahab sunt așezate la poarta cetății din Izreel, aproape de locul unde fusese ucis Nabot. Iehu explică poporului că ce se întâmplă în acele zile nu este doar uneltirea unui om care vrea să preia puterea, ci este lucrarea de răzbunare a Domnului care împlinește Cuvântul judecății sale:
  - Voi sunteți fără vină! Eu am uneltit împotriva stăpânului meu și l-am omorât; dar cine a lovit pe toți aceștia? Să știți dar că nu va cădea nimic la pământ din Cuvântul Domnului, din cuvântul pe care l-a rostit Domnul împotriva casei lui Ahab; Domnul împlinește ce a spus prin robul Său Ilie. (10:9-10)
- Într-adevăr, Iehu uneltise împotriva lui Ioram. Dar cum se explică succesul său așa de rapid împotriva întregii case a lui Ahab? Cum se explică faptul că însăși mai marii casei lui Ahab, protejați de o cetate și armată puternică, decid imediat să îi decapiteze, cu mic cu mare, pe toți fiii din casa lui Ahab? Este o singură explicație: ce se întâmpla acum în Israel era mai mult decât un complot omenesc, era ceasul judecății divine asupra casei lui Ahab.

- Nimeni nu este cruțat din copiii lui Ahab: nici cei mici, nici cei mari! Iarși revenim la tema copiilor, o temă care străbate toată această secțiune din cartea 2 împărați. Ne reamintim ce am învățat la Betel în cap.2: când harul e călcat în picioare și mijlocitorul respins, nici copiii nu au nici o șansă în fața judecății.
- Ochiul judecății divine este fără milă. Toți sunt nimiciciți, și când sosește ceasul final al judecății, ea se manifestă cu repeziciune maximă și fără victime colaterale (soldații care ar fi murit în luptă în cazul unui război între Iehu și casa lui Ahab).

5) *Nimicirea tuturor apropiaților lui Ahab (10:11)*

- Nu sunt nimicite doar rudele de sânge ale lui Ahab, ci și prietenii lui, preoții lui. Mai marii casei lui. Judecata se revarsă peste oricine are legături cu casa lui Ahab. Casa lui Ahab este simbolul păcatului, al fărădelegii. Oricine are legături cu Păcatul, este nimicit în ziua judecății.
- Pasajul subliniază din nou că nimeni nu a scăpat. Casa lui Ahab era mare, și prietenii lui erau mulți. Era dificil ca nici măcar unul să nu scape. Cu toate acestea, Dumnezeu Se îngrijește ca NICI UNUL să nu scape. Nu te poți ascunde de sub judecata lui Dumnezeu. Dacă ce făcea Iehu era doar lucrarea unui om care dorea puterea, atunci era foarte probabil ca măcar câțiva din casa lui Ahab să fugă, să se ascundă și să scape. Dar nu scapă nici unul din casa sa, și nici măcar unul din cei apropiați. TOȚI sunt nimiciciți. Căci nu era o lucrare omenească de consolidare a puterii, ci era o lucrare divină de împlinire a judecății. Și cine se poate ascunde de ceasul judecății când acesta este adus de Însuși Dumnezeu?
- Se pare că Iehu a ucis chiar pe cei care uciseseră pe cei 70 de fii ai lui Ahab. Iehu nu face nici un compromis. El nu se simte dator să cruțe pe cei care într-un fel l-au ajutat. El pricepe că se împlinește judecata divină. Deci, nici cei care îiucid pe fiii lui Ahab nu scapă. Nu există milă pentru nimeni. Nici măcar gestul de a trece de partea lui Iehu nu îl impresionează pe acesta. Ochiul lui Iehu este fără milă. Judecata sa nu este dispusă să facă nici cel mai mic compromis.

6) *Nimicirea fraților lui Ahazia*

- Cei care puteau totuși scăpa erau cei din casa lui Iuda care se înrudeau cu Ahab. Aștia erau în alt regat și erau protejați de o oaste puternică. Iuda

era adesea mai puternic ca Israelul. Și chiar dacă ar fi pierdut războiul, judecata ar fi fost amânată puțin, iar ei ar fi avut timp să fugă în Egipt de exemplu. Dar din nou: nu are loc nici un război, judecata se împlinește nespuse de repede, și NIMENI nu scapă.

- Domnul este la lucru: El face ca aceștia să nu audă de măcelul din Nord și nici de moartea lui Ahazia. Domnul le dă în gând să meargă TOȚI la o petrecere în Regatul de Nord. Și Domnul orchestrează ca aceștia să se întâlnească chiar cu Iehu în drumul lor. Domnul este Cel care îi scoate înaintea lui Iehu. Iehu nici nu trebuie să se trudească să îi caute, să îi fugărească, să negocieze cu cei din Iuda, sau să facă un război cu Iuda. Pur și simplu, Domnul îi dă în mâinile lui, iar el dă doar un ordin și mor toți frații lui Ahazia, împăratul lui Iuda.
- Iehu omoară 42 de frați ai lui Ahazia. Ne aducem aminte de cei 42 de copii omorâți de urși după ce Elisei îi blestemă în Numele Domnului. Repetarea numărului nu este deloc întâmplătoare. Judecata avea loc pentru că Elisei fusese respins. Când Mijlocitorul este respins, Nimeni și Nimic nu mai poate opri judecata divină.
- Faptul că frații lui Ahazia nu știau de măcelul început de Iehu, ne arată că nu trecuse mult de la omorârea lui Ahazia (poate o zi, două), și deci că judecata se revărsa peste casa lui Ahab cu o repeziciune amețitoare.

7) *Nimicirea celor din Ahab rămași în Samaria*

- Ajuns la Samaria Iehu nimicește pe toți din Ahab aflați acolo. Autorul insistă pe faptul că nimeni din Ahab nu a apucat să se ascundă, să scape. Toți au pierit. În ceasul judecății, nu te poți ascunde nicăieri de pedeapsă. Dumnezeu lupta împotriva casei lui Ahab.

8) *Nimicirea preoților și Templului lui Baal*

- Succesul lui Iehu în curățirea țării este incredibil. El reușește într-o singură zi să ucidă pe toți preoții și slujitorii lui Baal. Din nou: nimeni nu scapă, iar judecata se împlinește repede, într-o singură zi. Succesul său ne arată din nou că sosise ceasul judecății divine, și că Domnul Însuși lupta împotriva vrăjmașilor Lui. Și cine poate scăpa din mâna Sa?
- Ioram începuse o curățire a țării de Baal (vezi 2 Împ.3:2). Totuși, la sfârșitul domniei sale țara este plină de preoții lui Baal, și chiar în Samaria pare a fi marele Templu al lui Baal. Se pare că Ioram se întorsese spre finalul vieții la închinarea față de Baal. Respingerea harului eliseic a adus

împietrire în inima sa, și astfel ajunge mai rău decât era la începutul domniei sale.

- Preoții lui Baal erau cei care participaseră (cel mai probabil) alături de Izabela la uciderea proorocilor Domnului. Acum Domnul răzbuna sângele slujitorilor Săi.

Iehu împlinește judecata cu sânge rece. Poate a exagerat, poate a mers prea departe în ce privește cruzimea cu care a operat. Cu toate acestea, pasajul conține mai multe elemente care ne arată că ce a făcut Iehu a fost după voia Domnului (faptele exterioare, și nu neapărat motivația interioară pe care o vom analiza mai târziu). Iată aceste elemente:

- El face mereu referire la împlinirea Cuvântului Domnului rostit prin Ilie.
- El este conștient că ce se întâmplă în Israel nu este rodul puterii lui sau a șansei, ci împlinirea judecății divine. El vrea să arate întregului popor că ce se întâmplă în Israel înseamnă mai mult decât un complot de gen Zimri, ci reprezintă revărsarea judecății lui Dumnezeu. (vezi 10:9-10)
- El îl primește pe Ionadab în carul său. El este deschis și binevoitor față de cei care NU SUNT din casa lui Ahab. El nu este un paranoic, obsedat de putere, care omoară pe toți cei care ar fi putut fi pretendenți la tron (cum a fost Irod cel mare). El nu se teme să îl primească pe Ionadab în carul său. El omoară DOAR pe cei care țin de casa lui Ahab.
- Înainte de a nimici proorocii lui Baal, el verifică să nu fie nici un prooroc al Domnului printre ei (vezi 10:23). El nu este orbit de vărsarea de sânge, ci acționează cu discernământ și este atent ca măcelul să cadă DOAR peste aceia pe care Domnul îi dorea judecați.
- Primirea lui Ionadab în carul său și porunca dată de Iehu în 10:20 celor 80 de oșteni: *Cine va lăsa să scape vreunul din oamenii pe care-i dau pe mâna voastră, va răspunde de viața lui cu a sa.*, ne aduce aminte de Ahab care a primit în carul său pe împăratul Siriei și a fost muștrat de Domnul prin prooroc astfel: *pentru că ai lăsat să îți scape din mâini omul pe care-l sortisem nimicirii, viața ta va răspunde pentru viața lui, și poporul tău pentru poporul lui.* (vezi 1 Împ.20:32-33, 42). Iehu este pus în contrast cu Ahab. Ahab primește în car pe cel sortit nimicirii. Mila sa nu îl imprsionează pe Domnul, ci Domnul îl muștră și îl face răspunzător cu viața pentru viața cruțată. Iehu nu repetă greșeala lui Ahab. El nu arată nici un strop de milă. El înțelege că sosise ceasul judecății, și că nu trebuia arată deloc milă. El primește în carul său DOAR pe cei care nu erau sortiți nimicirii, și este foarte atent ca să nimicească pe toți aceia pe care Domnul i-i dăduse în mâni. Faptul că el folosește în 10:20 aceeași expresie cu care a fost

muștră Ahab de prooroc în 1 Împ.20:42, ne sugerează că Iehu știa de mesajul proorocului, și nu vroia în mod conștient să repete greșeala lui Ahab. Autorul construiește acest contrast între mila vinovată a lui Ahab și lipsa de milă a lui Iehu. Contrastul este menit să ne ajute. Dacă ne gândim cumva că Iehu trebuia să fie mai milos și să cruțe măcar pe câțiva din casa lui Ahab, ne înșelăm amarnic. Casa lui Ahab fusese sortită nimicirii, și dacă Iehu ar fi ezitat în împlinirea judecății, el s-ar fi făcut vinovat față de Domnul ca Ahab de altădată.

- Iehu primește o confirmare chiar din partea lui Dumnezeu cu privire la faptele sale descrise în acest capitol:
  - Pentru că ai adus **bine** la îndeplinire *ce este plăcut înaintea Mea*, și ai făcut casei lui Ahab **tot ce era după voia Mea**, fiii tăi până la al patrulea neam de domnie vor ședea pe scaunul de domnie al lui Israel. (10:30)
- Iehu deci este răsplătit de Domnul pentru măcelul din cap.9-10. Deși el umblă în păcatele lui Ieroboam, Domnul amână judecata și îngăduie ca ai săi fiii să domnească peste Israel până la al patrulea neam. Gestul lui Dumnezeu este motivat de faptul că Iehu a dus BINE la îndeplinire nimicirea casei lui Ahab.

Totuși, cartea Osea ne oferă o altă perspectivă:

- Și Domnul i-a zis: Pune-i numele Izreel; căci peste puțină vreme, voi pedepsi casa lui Iehu, pentru sângele vărsat la Izreel, și voi pune capăt domniei lui peste casa lui Israel. În ziua aceea, voi sfărâma arcul lui Israel în valea Izreel. (Osea 1:4-5).

În Împărați Domnul îl laudă și răsplătește pe Iehu pentru sângele vărsat la Izreel. Dar mai târziu, prin Osea, tot Domnul, anunță pedepsirea casei lui Iehu din pricina sângelui vărsat la Izreel. Cum să mai înțelegem acest lucru? Sunt alte contexte din Scriptură care ne vin în ajutor să înțelegem această perspectivă diferită din Osea:

a) Asiria

5. „Vai de asirian – zice Domnul – nuiua mâniai Mele, care poartă în mână toiagul urgiei Mele!

6. I-am dat drumul împotriva unui neam nelegiuit, I-am trimis împotriva unui popor pe care sunt mâniat, ca să-l prade și să-l jefuiască, să-l calce în picioare ca noroiul de pe ulițe.

7. Dar el nu judecă așa și nu acesta este gândul inimii lui; ci el nu se gândește decât să nimicească, decât să prăpădească neamurile cu grămada.
8. Căci el zice: „Nu sunt voievozii mei tot atâția împărați?”
9. Nu s-a întâmplat cu Calno la fel ca și cu Carchemișul? Nu s-a întâmplat cu Hamatul ca și cu Arpadul? Nu s-a întâmplat Samariei la fel ca Damascului?
10. După cum mâna mea a pus stăpânire pe împărățiile idolilor (unde erau mai multe icoane decât la Ierusalim și în Samaria),
11. cum am făcut Samariei și idolilor ei, nu voi face și Ierusalimului și icoanelor lui?”
12. „Dar, după ce Domnul Își va împlini toată lucrarea Lui pe muntele Sionului și la Ierusalim, voi pedepsi – zice Domnul – pe împăratul Asiriei pentru rodul inimii lui îngâmfate și pentru trufia privirilor lui semețe,
13. căci el a zis: „Prin puterea mâinii mele am făcut aceste lucruri și prin înțelepciunea mea – căci sunt priceput – am împins înapoi hotarele popoarelor și le-am jefuit vistieriile, și, ca un viteaz, am dat jos pe cei ce ședeau pe scaunele lor de domnie;
14. am pus mâna pe bogățiile popoarelor ca pe un cuib și cum se strâng niște ouă părăsite, așa am strâns eu tot pământul: niciunul n-a mișcat vreo aripă, nici n-a deschis ciocul ca să ciripească.”
15. Se fălește oare securea împotriva celui ce se slujește de ea? Sau se mândrește ferăstrăul față de cel ce-l mânuiește? Ca și cum nuiaua ar mișca pe cel ce o ridică, parcă toiagul ar ridica pe cel ce nu este de lemn!
16. De aceea, Domnul Dumnezeuul oștirilor va trimite ofilirea prin războinicii lui cei voinici; și între aleșii lui va izbucni un pârjol, ca pârjolul unui foc.
17. Lumina lui Israel se va preface în foc, și Sfântul lui într-o flacără care va mistui și va arde spinii și măcăcinii lui, într-o zi.
18. Va arde, trup și suflet, strălucirea pădurii și câmpiilor lui, de va fi ca un bolnav care cade în leșin. (Isaia 10:5-18)
  - Deși prin Asiria Domnul Își împlinește judecata Sa, El pedepsește pe Asirian, pentru că Asirianul nu judecă așa. El se mândrește și nimicește pentru propria glorie. Domnul judecă deci nu doar acțiunea în sine, ci și atitudinea și motivația din spate. Acestea două îl culpabilizează pe Asirian. Oare așa să fi fost și cu Iehu? Oare motivația să fi fost legată de setea de sânge și de dorința consolidării

propriei puteri, și nu de împlinirea judecății lui Dumnezeu? În împărați nu găsim indicii pentru această variantă. Ba mai mult, dacă Asirianul este doar musturat de Domnul, Iehu este întâi apreciat de Domnul. Deci nu avem suficiente argumente să emitem ipoteza că Iehu a comis aceeași greșeală ca Asiria.

b) Babilonul

- Babilonul repetă istoria Asiriei. Babilonul este și el agentul judecății lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Babilonul este pedepsit tocmai din pricina nimicirilor sale aduse pe pământ după voia lui Dumnezeu.
- 1. Iată cuvântul spus lui Ieremia din partea Domnului, după ce Nebuzaradan, căpetenia străjerilor, i-a dat drumul din Rama. Când a trimis să-l aducă, Ieremia era încă legat cu lanțuri împreună cu toți prinșii de război din Ierusalim și din Iuda care aveau să fie duși în Babilon.
- 2. Căpetenia străjerilor a trimis să aducă pe Ieremia și i-a zis: „**Domnul Dumnezeul tău a vestit mai dinainte aceste nenorociri împotriva locului acestuia;**
- **3. Domnul a adus și a împlinit ce spusese; și lucrurile acestea vi s-au întâmplat pentru că ați păcătuțit împotriva Domnului și n-ați ascultat glasul Lui.**
- 4. Acum, iată, te izbăvesc astăzi din lanțurile pe care le ai la mâini; dacă vrei să vii cu mine la Babilon, vino, și voi îngriji de tine. Dar, dacă nu-ți place să vii cu mine la Babilon, nu veni. Iată, toată țara este înaintea ta, du-te unde vei crede și unde-ți place să te duci!”

(Ieremia 40:1-4)

11. Ascuțiți săgețile, prindeți scuturile! Domnul a ațâțat duhul împăraților Mediei, pentru că vrea să nimicească Babilonul; **căci aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru Templul Său.** (Ieremia 51:11)

20. „**Tu Mi-ai fost un ciocan și o unealtă de război. Am zdrobit neamuri prin tine, am nimicit împărății prin tine.**

21. Prin tine am sfărâmat pe cal și pe călărețul lui;

22. prin tine am sfărâmat carul și pe cel ce ședea în el. Prin tine am sfărâmat pe bărbat și pe femeie; prin tine am sfărâmat pe bătrân și pe copil; prin tine am sfărâmat pe tânăr și pe fată.

23. Prin tine am sfărâmat pe păstor și turma lui; prin tine am sfărâmat pe plugar și boii

lui; prin tine am sfârâmat pe cârmuitor și pe căpeteniile lui.

24. Dar acum, voi răsplăti Babilonului și tuturor locuitorilor Haldeii tot răul pe care l-au făcut Sionului, sub ochii voștri, zice Domnul. (Ieremia 51:20-24)

Totuși cu privire la Babilon Domnul are și perspectiva răsplătirii CHIAR DACĂ acesta nu a împlinit judecata Sa cu motivația împlinirii judecății:

- 17. În al douăzeci și șaptelea an, în ziua întâi a lunii întâi, cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
- 18. „Fiul omului, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și-a pus oastea **să facă o slujbă grea împotriva Tirului**. Toate capetele au ajuns pleșuve, toți umerii sunt jupuiți, **și n-a luat de la Tir nicio plată**, nici el, nici oastea lui, pentru slujba pe care a făcut-o împotriva lui.
- 19. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „**lată că dau lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, țara Egiptului**; el îi va ridica bogățiile, o va prăda și o va jefui; aceasta va fi plata oștii lui!
- 20. **Ca plată pentru slujba făcută împotriva Tirului îi dau țara Egiptului; căci pentru Mine s-au ostenit, zice Domnul Dumnezeu.**
- 21. În ziua aceea, voi da tărie casei lui Israel și-ți voi deschide gura veselă în mijlocul lor; și vor ști că Eu sunt Domnul.” (Ezechiel 29:18-21)

Chiar dacă împăratul Babilonului era un idolatru și un om plin de sine care lucra din afirmare de sine (deci motivația nu era cu siguranță aceea de a îndeplini judecata lui Dumnezeu), totuși Domnul decide să îl răsplătească pe Nebucadnețar. Nebucadnețar primește o răsplată mare (bogățiile Egiptului) pentru că a împlinit voia lui Dumnezeu, și chiar dacă a împlinit-o inconștient. Mai târziu însă, Domnul va decide nimicirea Babilonului din pricina nimicitărilor făcute de acesta printre neamuri. Deci, într-o primă fază, Domnul răsplătește pe agentul judecății sale chiar dacă acesta nu este conștient. Domnul face acest lucru din pricina faptului că este un Domn al belșugului și al răsplătirii care nu rămâne dator nimănui cu absolut nimic, și pentru că vrea să câștige pentru Sine inima agentului judecății Sale. Dar dacă agentul judecății Sale nu vine la Sine și nu își reglează motivația, atunci mai târziu Domnul pedepsește pe acesta pentru chiar acțiunile pentru care îl răsplătise. În acest caz răsplătirea nu este o CONFIRMARE a stării spirituale a agentului judecății, ci o chemare a acestuia la pocăință, la Domnul. Oare așa să fi fost și în cazul lui Iehu? Aceasta pare a fi varianta cea mai plauzibilă.

Autorul insistă de două ori pe faptul că Iehu a slujit tot restul vieții vițelilor de aur. El deci se slujea pe sine, și nu pe Domnul. Râvna sa era aparent pentru Domnul. De fapt era pentru sine.

Cineva care slujește idolilor, nu poate avea o râvnă autentică pentru Domnul și nici nu poate să împlinească judecata Sa ca agent CONȘTIENT *în sensul profund al cuvântului*, al judecății Sale. Iehu a împlinit judecata Domnului. El pare chiar să fie conștient de acest lucru. Totuși, râvna sa pentru Domnul, se dovedește a fi mai degrabă o râvnă pentru sine. El nu are o cădere spirituală ca David sau Solomon. Autorul ne sprecizează că el nu fusese nici înainte cu toată inima sa pentru Domnul:

- Iehu a nimicit pe Baal din mijlocul lui Israel, dar *nu s-a abătut* de la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat...și *n-a părăsit vițeii* de aur de la Betel și Dan. (10:28)

Autorul deci nu ne spune că Iehu s-a dat apoi la păcatele lui Ieroboam (ceea ce ar putea sugera o cădere spirituală), ci că el nu s-a abătut și nu a părăsit vițeii lui Ieroboam (ceea ce ne sugerează o persistență, o continuare a ceea ce făcea de mult). Deci Iehu când împlinește judecata, nu era un slujitor al Domnului în acest sens autentic. El era mai degrabă o unealtă în mâna Domnului. De aceea nici motivația sa nu poate fi cea corectă 100%. Dar Domnul îl ia de unde este și vrea să îl atragă către Sine. Iehu ascultă de cuvintele Domnului. Motivația este mai mult sau mai puțin curată, dar el ascultă faptic de cuvintele Domnului. Domnul vrea să îl încurajeze în acest proces al ASCULTĂRII de Domnul, și de aceea în loc să îl mustre că motivația sa nu a fost 100% cea curată (oricum nu putea fi ținând cont de starea spirituală de unde venea Iehu – el era un închinător la cei 2 viței de aur).

Domnul îi apreciază ascultarea sa, pentru a-l încuraja să asculte și mai departe, și să asculte și de celelalte porunci ale Domnului. Harul Său este dispus să acopere motivația îndoielnică din inima lui Iehu, dacă acesta continuă să pășească spre acest har și să se întoarcă la Domnul din toată inima sa. Iehu nu face acest lucru. Și de aceea, după o vreme, Domnul aduce pedeapsa asupra casei lui Iehu tocmai din pricina sângelui văsat de acesta la Izreel. Deci Domnul știe că un om se află într-o dinamică diferită, și că există perioade distincte în această dinamică, perioade care explică și raportările diferite ale lui Dumnezeu față de aceleași acțiuni. Există o primă fază a harului, de curtare și atragere a sufletului către Domnul. Domnul încurajează și răsplătește pe limbajul celui în cauză orice formă a acestuia de apropiere de Domnul, orice formă de ascultare față de poruncile Sale. Acestea nici nu pot fi cu adevărat curate căci omul este în procesul apropierii de Domnul, în procesul apropierii de UȘA Împărăției. Dar urmează o altă perioadă, o perioadă a evaluării finale. Dacă până atunci harul a fost respins, și deci a venit ceasul judecății, Domnul nu mai arată îngăduință și încurajare față de formele de ascultare ale celui în cauză. Acesta va fi judecat și pedepsit după standardele înalte ale sfințeniei divine. Cred că așa a fost și cazul lui Iehu și al casei sale.

Iehu nu duce până la capăt pocăința. Din pricina curățirii făcute de el în Israel, Domnul mai poate amâna judecata finală. Dar judecata nu este anulată. Ea se revarsă prin celălalt agent al judecății Hazael (vezi 2 Împ.10:32-33). Judecata lentă este doar încetinită, iar cea finală (ducerea în robie) doar amânată. Iehu nu este vasul care să schimbe cursul istoriei. El doar prelungește o

istorie sortită nimicirii. O pocăință care nu este dusă până la capăt, nu poate niciodată schimba în bine cursul istoriei. Doar o schimbare autentică în interior, poate genera o schimbare reală în exterior. Preschinbarea istoriei, trebuie precedată întotdeauna de preschimbarea inimii.